

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างตัวแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย และศึกษาอิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวมของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย เป็นการวิจัยเชิงปริมาณผสมการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณจากอาจารย์และนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 412 คน ที่ได้จากการเลือกตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) แล้วทำการวิเคราะห์ตัวแบบสมการโครงสร้าง ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ ทำการสัมภาษณ์ผู้บริหารหน่วยงานวิจัย จำนวน 15 คน ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 412 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 52.4 มีอายุมากกว่า 50 ปี ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 52.4 มีการศึกษาระดับปริญญาโท คิดเป็นร้อยละ 81.6 และปริญญาเอก คิดเป็นร้อยละ 18.4 มีตำแหน่งงานเป็นอาจารย์ คิดเป็นร้อยละ 77.7 มีประสบการณ์การทำงานในระดับอุดมศึกษา 1-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 27.2 และส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในคณะบริหารธุรกิจ/บัญชี คิดเป็นร้อยละ 26.2

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยย้อนหลัง 3 ปี ของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ ไม่มีผลงานวิจัยมากที่สุด โดยในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 ไม่มีผลงานวิจัย ร้อยละ 56.4 ร้อยละ 53.4 และร้อยละ 39.8 ตามลำดับ ทั้งนี้จำนวนบุคลากรที่มีผลงานวิจัยดำเนินการแล้วเสร็จนั้น มีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งยังพบว่าปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจัดตีพิมพ์นั้น มีในปริมาณที่น้อยมาก คือ ในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 มีเพียงร้อยละ 2.9 ร้อยละ 4.9 และร้อยละ 5.9 ตามลำดับ โดยมีแนวโน้มของการเพิ่มปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจัดตีพิมพ์ต่อเนื่อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 1.5 ต่อปี นอกจากนี้ ยังพบว่างานวิจัยที่ได้ถูกนำไปใช้ประโยชน์ในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 มีร้อยละ 21.4 ร้อยละ 33.0 และร้อยละ 36.9 ตามลำดับ ซึ่งพบว่ามีบุคลากร

ที่ได้รับทุนสนับสนุนในการทำวิจัยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี โดยในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 มีร้อยละ 34.0 ร้อยละ 38.8 และร้อยละ 41.7 ตามลำดับ ส่วนงบประมาณการวิจัยที่ได้รับจากหน่วยงานภายนอก ในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 รวมกันร้อยละ 8.7 ร้อยละ 13.6 และ ร้อยละ 8.7 ตามลำดับ

3. ตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรภายนอก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ วัฒนธรรมองค์การ ด้านลักษณะสร้างสรรค์ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.957 ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ วัฒนธรรมองค์การด้านการป้องกันเชิงรับ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.729 และพบว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรภายใน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ บรรยากาศองค์การด้านความผูกพัน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.990 และเทคโนโลยีสารสนเทศด้านการเงิน มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ เท่ากับ 3.578 ส่วนตัวแปรด้านประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน อยู่ในระดับต่ำ โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ทุนสนับสนุนการทำวิจัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.546 ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ คุณภาพนักวิจัย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.292

4. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร มีความสัมพันธ์กับตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรวัฒนธรรมองค์การในระดับต่ำมาก ส่วนตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร มีความสัมพันธ์กับตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรความพึงพอใจในงาน บรรยากาศองค์การ และนโยบายด้านการวิจัย ในระดับปานกลาง โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันของทุกคู่มีค่าเป็นบวก และแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 นอกจากนี้ พบว่าตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร วัฒนธรรมองค์การ เทคโนโลยีสารสนเทศ ความพึงพอใจในงาน บรรยากาศองค์การ และนโยบายด้านการวิจัย มีความสัมพันธ์กับตัวแปรสังเกตได้ทุกตัวที่เป็นองค์ประกอบของตัวแปรประสิทธิผลการบริหารงานวิจัยในอุดมศึกษาเอกชน และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันของทุกคู่มีค่าเป็นบวก และแตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาเป็นความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

5. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า ตัวแบบการวัดของ 7 ตัวแปรแฝง ได้แก่ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร เทคโนโลยีสารสนเทศ บรรยากาศองค์การ ความพึงพอใจในงาน นโยบายด้านการวิจัย วัฒนธรรมองค์การ และประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่ได้ทำการ

ศึกษาค้นคว้า เนื่องจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของตัวแปรสังเกตได้ในแต่ละตัวแปรแฝงทุกตัว แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 1 พบว่า บุคลากรที่มีข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์การทำงานในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านคุณภาพนักวิจัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพบว่าบุคลากรที่มีข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ ประสบการณ์การทำงานในระดับอุดมศึกษา และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านคุณภาพงานวิจัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ยังพบว่าบุคลากรที่มีข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์การทำงานในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านทุนสนับสนุนการทำวิจัยภายในและทุนวิจัยภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 2 พบว่า ตัวแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับดี ($\chi^2 = 385.30$, $p\text{-value} < .001$, $\chi^2/df = 1.347$, $RMSEA = .029$, $CFI = .98$, $NNFI = .98$, $RMR = .051$, $GFI = .93$, $AGFI = .92$)

8. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 3 พบว่า ตัวแปรเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้รับอิทธิพลทางตรงเชิงบวกจากตัวแปรวัฒนธรรมองค์การ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 4 พบว่า ตัวแปรบรรยากาศองค์การได้รับอิทธิพลทางตรงเชิงบวกจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

10. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 5 พบว่า ตัวแปรนโยบายด้านการวิจัยได้รับอิทธิพลทางตรงเชิงบวกจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

11. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 6 พบว่า ตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร นโยบายด้านการวิจัย และเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร โดยส่งผ่านตัวแปรนโยบายด้านการวิจัย และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรวัฒนธรรมองค์การ โดยส่งผ่านตัวแปรเทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้งนี้พบว่าตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้รับอิทธิพลรวม

เชิงบวกจากปัจจัยภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร มากสุด โดยปัจจัยภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร นโยบายด้านการวิจัย เทคโนโลยีสารสนเทศ และวัฒนธรรมองค์การ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้ร้อยละ 37 ($R^2 = .37$)

12. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัยข้อที่ 7 พบว่า ตัวแปรประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร วัฒนธรรมองค์การ เทคโนโลยีสารสนเทศ บรรยากาศองค์การ นโยบายด้านการวิจัย และความพึงพอใจในงาน อีกทั้งตัวแปรประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร โดยส่งผ่านตัวแปรบรรยากาศองค์การ นโยบายด้านการวิจัย และความพึงพอใจในงาน อีกทั้งได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรวัฒนธรรมองค์การ โดยส่งผ่านตัวแปรเทคโนโลยีสารสนเทศ และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรเทคโนโลยีสารสนเทศ และนโยบายด้านการวิจัย โดยส่งผ่านตัวแปรความพึงพอใจในงาน ทั้งนี้พบว่าตัวแปรประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้รับอิทธิพลรวมเชิงบวกจากปัจจัยวัฒนธรรมองค์การ มากที่สุด โดยทั้ง 6 ปัจจัย ได้แก่ วัฒนธรรมองค์การ ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร บรรยากาศองค์การ นโยบายด้านการวิจัย ความพึงพอใจในงานและเทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้ร้อยละ 84 ($R^2 = .84$)

13. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่า การบริหารงานวิจัยถือเป็นภาระงานที่สำคัญที่สุด ที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจะต้องถือเป็นพันธกิจในการพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาและคุณภาพการศึกษา นั่นก็คือ การสนับสนุนให้เกิดการวิจัยและอำนวยความสะดวกให้การวิจัยสามารถดำเนินการไปได้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และพบว่าการเผยแพร่ผลงานวิจัย นับว่าเป็นปัญหาหลักของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เนื่องจากนักวิจัยส่วนใหญ่ยังขาดประสบการณ์ในการทำงานวิจัย จึงทำให้การเผยแพร่ผลงานวิจัยค่อนข้างจะมีข้อจำกัด อีกปัญหาหนึ่งก็คือ การเชื่อมโยงระบบงานวิจัย ได้แก่ ผู้ทำวิจัย ผู้ใช้ประโยชน์ ผู้สนับสนุนการวิจัย และผู้กำหนดนโยบายการวิจัย การเชื่อมโยงระบบงานวิจัยค่อนข้างจะมีปัญหาในกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่เน้นการสอน ทั้งนี้เพราะลักษณะงานวิจัยส่วนใหญ่มักจะเป็นการวิจัยทางสังคมศาสตร์มากกว่าการวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ ทำให้งานวิจัยมักจะประสบปัญหาการนำไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ อีกทั้งปัญหาด้านงบประมาณสนับสนุนการวิจัยที่พบว่าทุนวิจัยหลักมักจะไม่ไหลสู่สถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลมากกว่าสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบข้อค้นพบที่น่าสนใจที่ควรอภิปราย ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์และนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่ ไม่ค่อยมีผลงานวิจัยย้อนหลัง 3 ปี คือ ในปี พ.ศ. 2554 พ.ศ. 2555 และ พ.ศ. 2556 แต่จำนวนบุคลากรที่มีผลงานวิจัยดำเนินการแล้วเสร็จนั้นมีปริมาณเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรนั้นมีในปริมาณที่น้อยมาก แต่มีแนวโน้มของการเพิ่มปริมาณผลงานวิจัยที่ได้รับการจดสิทธิบัตรต่อเนื่อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 1.5 ต่อปี และพบว่า มีบุคลากรที่ได้รับทุนสนับสนุนในการทำวิจัยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี ที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ อาจเนื่องมาจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทุกแห่งล้วนแต่มีนโยบายการให้ทุนสนับสนุนภายใน โดยลักษณะของทุนวิจัยที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนจัดการมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรก ทุนวิจัยแบบเหมาจ่าย โดยกำหนดปริมาณเงินตายตัวเท่ากันทุกทุน โดยทั่วไปมักจะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนขนาดกลางและขนาดเล็ก ที่มีการเปิดดำเนินการในระยะเวลาที่ไม่ยาวนาน ลักษณะที่สอง คือ ทุนวิจัยที่กำหนดตามขนาดของโครงการวิจัยโดยไม่กำหนดขนาดของทุนตายตัว ทั้งนี้จะมีคณะกรรมการพิจารณาทุนตามความจำเป็น โดยส่วนใหญ่มักจะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชนขนาดใหญ่ที่เปิดดำเนินการมานานที่เน้นการวิจัย

2. ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของตัวแปรแฝงที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ บรรยากาศองค์การด้านความผูกพัน และพบว่าค่าน้ำหนักองค์ประกอบทั้ง 2 ด้านของตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้แก่ ปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงาน และปัจจัยเกื้อหนุนในการปฏิบัติงาน แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั้นหมายความว่า ตัวแบบการวัดของตัวแปรความพึงพอใจในงานมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ เป็นไปตามทฤษฎีของทฤษฎี 2 ปัจจัยของเฮิร์ชเบิร์ก (Herzberg's Two-factor Theory) (Herzberg; et al. 1959: 38) ที่กล่าวว่า บุคคลจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง คือ ปัจจัยจูงใจ เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับงานโดยตรง ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลชอบและรักงาน และเป็นสิ่งที่สร้างความพึงพอใจให้บุคคลในองค์การ และปัจจัยเกื้อหนุน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ช่วยสนับสนุนให้การปฏิบัติงานของบุคลากรมีอยู่ตลอดเวลา ซึ่งถ้าหากไม่มีจะทำให้บุคคลเกิดความไม่รักการทำงานนั้น ผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ สเตียร์ส (Steers. 1991: 79) และเฮิร์ชเบิร์ก และคณะ (Herzberg; et al. 1959: 113-115) ในการศึกษาถึงองค์ประกอบของความพึงพอใจในการทำงาน ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในงาน 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยจูงใจ ซึ่งได้แก่ สิ่งที่ช่วยให้เกิดความพึงพอใจ และปัจจัยเกื้อหนุน ซึ่งได้แก่ สิ่งที่ช่วยป้องกันมิให้เกิดความไม่พึงพอใจในงาน ซึ่งปัจจัยทั้ง 2 จะช่วยสนับสนุนให้บุคลากรมีความพึงพอใจในการทำงานยิ่งขึ้น

3. ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบของตัวแปรแฝงนโยบายด้านการวิจัย มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามพันธกิจ แต่ด้าน

การพัฒนาสมรรถนะนักวิจัย มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด และพบว่าค่านำหนักองค์ประกอบทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามพันธกิจ ด้านแผนงานด้านการวิจัย ด้านการพัฒนาสมรรถนะนักวิจัย และด้านการสร้างเครือข่าย แตกต่างจากศูนย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่พบว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต่างๆ จะมีรายละเอียดของนโยบายด้านการวิจัยที่น่าสนใจร่วมกัน คือ การกำหนดให้การทำวิจัยเป็นหนึ่งในภาระหน้าที่หลักของอาจารย์ และให้ความสำคัญกับการบูรณาการการวิจัยให้เข้ากับการจัดการเรียนการสอน อีกทั้งมีการสนับสนุนการวิจัยที่สอดคล้องกับนโยบายการวิจัยของชาติ และความต้องการของแหล่งทุนทั้งภายในและภายนอกประเทศ นโยบายและแผนการวิจัยของสถาบันอุดมศึกษามีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายและแผนแม่บทการวิจัยของชาติ รวมถึงการส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานและนวัตกรรมการวิจัยสู่สาธารณชน ให้เกิดการนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ อย่างไรก็ตาม แมื่อนักวิจัยจะมีความรู้ความสามารถในวิธีวิทยาการวิจัยมากเพียงใดก็ตาม แต่หากไม่มีหน่วยงานคอยสนับสนุน เช่น การให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ ด้านทรัพยากร ด้านการเผยแพร่ หรือการขึ้นทะเบียนลิขสิทธิ์ทางปัญญาแล้ว การวิจัยย่อมเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะในปัจจุบันนี้การวิจัยมีความซับซ้อนและไม่อาจใช้แต่เพียงกำลังของนักวิจัยเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น สอดคล้องกับ สิบปพนท์ เกตุทัต (537: 2) ที่กล่าวว่า การดำเนินภารกิจตามบทบาทด้านการวิจัย มีปัญหาและอุปสรรคอย่างมาก โดยมีสาเหตุมาจากปัญหาภายในของสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ ปัญหาด้านนโยบายการส่งเสริมการวิจัยยังไม่ชัดเจนและขาดทิศทาง ปัญหาคารขาดแคลนนักวิจัยที่มีความรู้ความสามารถ และขาดประสบการณ์ของนักวิจัยเอง และปัญหาการขาดแคลนงบประมาณและทรัพยากรสนับสนุน และสินธะวา คามดิษฐ์ (2554: 30) ที่กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย มีจำนวนงานวิจัยค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ซึ่งสาเหตุสำคัญมากจากการขาดนโยบายที่ชัดเจน ขาดแคลนนักวิจัยที่มีคุณภาพ ขาดงบประมาณ และขาดทรัพยากรในการวิจัย

4. ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในประเทศไทย อยู่ในระดับต่ำ เมื่อจำแนกองค์ประกอบพบว่า องค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ได้แก่ ทุนสนับสนุนการทำวิจัย ส่วนองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด ได้แก่ คุณภาพนักวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากอาจารย์และนักวิจัยส่วนใหญ่ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เป็นนักวิจัยหน้าใหม่ ซึ่งจะประสบปัญหาในเรื่องของประเด็นการวิจัย ระเบียบวิธี การเผยแพร่ผลงานวิจัย และการเข้าถึงแหล่งทุนสนับสนุนการวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก รวมไปถึงการผลิตผลงานวิจัยที่สามารถนำไปสู่การจดสิทธิบัตรทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สุพัตรา ศรีวณิชชากร (2552: 1-46) ที่กล่าวว่า ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาประเทศไทยมีการค้นคว้าวิจัยด้านสุขภาพมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามผลลัพธ์ของงานวิจัยเหล่านี้กลับถูกนำไปใช้ประโยชน์น้อย ซึ่งเกิดจากการเผยแพร่ผลงานวิจัยและการนำผลงานวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์

จริงเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ขวัญดาว แจ่มแจ้ง และคณะ (2556: 86) ที่กล่าวว่า สมรรถนะที่ต้องให้ความสำคัญและนำไปเป็นกลยุทธ์ในการพัฒนาสมรรถนะด้านการวิจัยของอาจารย์มหาวิทยาลัย 3 อันดับแรก ได้แก่ 1) สามารถเสนอผลงานวิจัยเพื่อจดสิทธิบัตร/อนุสิทธิบัตรได้ 2) สามารถเข้าถึงแหล่งทุนและรู้จักประสงค์ของแหล่งทุน และ 3) สามารถเสนอผลงานวิจัยในที่ประชุมระดับชาติและนานาชาติได้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับ อุดมลักษณ์ บำรุงญาติ (2554: 54-57) ที่กล่าวว่า ผลงานวิจัยของคณาจารย์ด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มีปริมาณที่ลดลง บทบาทวิชาการที่ได้รับ การตีพิมพ์เผยแพร่ และ/หรือนำไปใช้ประโยชน์น้อย เมื่อเทียบกับสัดส่วนของอาจารย์ ผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่ว่า ผลงานวิจัยของอาจารย์และนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ส่วนใหญ่จะเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ และขาดความแปลกใหม่ในประเด็นการวิจัย จึงทำให้ประสบปัญหา ในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์รวมไปถึงการจดสิทธิบัตร

5. จากผลการวิจัยพบว่า บุคลากรที่มีข้อมูลส่วนบุคคลด้านเพศ อายุ วุฒิการศึกษาสูงสุด ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์การทำงานในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็น เกี่ยวกับประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้านคุณภาพนักวิจัย ด้านคุณภาพ งานวิจัย และด้านทุนสนับสนุนการทำวิจัยภายในและทุนวิจัยภายนอก แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ บุศรา สารเกษ (2555: 71-80) ที่กล่าวว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับความต้องการในการพัฒนาด้านระบบกลไกการบริหารจัดการงานวิจัย คือ ระดับ การศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการ เช่นเดียวกับ คมพล สุวรรณภูมิ (2553: 50-51) ที่กล่าวว่า คณาจารย์ ที่มีศักยภาพด้านการทำงานวิจัยแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อระบบสนับสนุนการทำวิจัยเพื่อพัฒนา การเรียนการสอนแตกต่างกัน และคณาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกัน มีความต้องการต่อกลไก สนับสนุนการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแตกต่างกัน ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ เพราะอาจารย์ที่มี ตำแหน่งทางวิชาการแล้ว มีทั้งประสบการณ์และผลงานทางวิชาการ รวมไปถึงมีทักษะในการผลิต ผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ รวมไปถึงการมีช่องทางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่กว้างขวาง ซึ่งแตกต่างจาก อาจารย์นักวิจัยที่ยังไม่มีตำแหน่งทางวิชาการ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักวิจัยหน้าใหม่ที่ขาดทักษะในทาง ปฏิบัติ อีกทั้งอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่จะมีภาระการสอนที่มากจนขาดเวลาที่ เพียงพอในการผลิตผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ โดยพบผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพเพิ่มเติมว่า อาจ เป็นเพราะวัฒนธรรมการวิจัยของอาจารย์ ที่ส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญกับงานสอนมากกว่างานวิจัย และมีเป้าหมายในการทำวิจัยเพื่อตำแหน่งทางวิชาการมากกว่าเพื่อแสวงหาองค์ความรู้ใหม่หรือนำ ผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ ประกอบกับสภาพการณ์ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้มอบหมายหน้าที่ การสอนให้กับอาจารย์ที่ค่อนข้างมาก ทำให้มีเวลาในการทำงานวิจัยค่อนข้างน้อย อาจเป็นเหตุผลด้าน ความอยู่รอดหรือสภาวะทางการเงินของสถาบัน ซึ่งจำเป็นต้องรับนักศึกษาจำนวนมาก อีกทั้งการจัดสรร

ทุนสนับสนุนการทำวิจัยภายในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเองยังมีข้อจำกัด หรือในกรณีที่อาจารย์มีศักยภาพมากพอที่จะรับจ้างทำวิจัยให้กับองค์กรระดับชาติหรือนานาชาติ ส่วนใหญ่สถาบันก็จะหักค่าใช้จ่ายเป็นค่าธรรมเนียมประมาณร้อยละ 10 ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวอาจเป็นการบั่นทอนขวัญและกำลังใจของอาจารย์/นักวิจัย

6. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย พบว่า ตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร นโยบายด้านการวิจัย และเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งตัวแปรความพึงพอใจในงาน ได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร โดยส่งผ่านตัวแปรนโยบายด้านการวิจัย และได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากตัวแปรวัฒนธรรมองค์กร โดยส่งผ่านตัวแปรเทคโนโลยีสารสนเทศ สอดคล้องกับ ซีท์ (Shieh, 1997: 51) ที่กล่าวว่า ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง ภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน และภาวะผู้นำแบบเสรีนิยม สามารถทำนายความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์ และบัณฑิต ผังนิรันดร์ (2550: 137-153) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของบุคลากร ได้แก่ แรงจูงใจในการทำงาน โครงสร้างองค์กร ภาวะผู้นำ และวัฒนธรรมองค์กร อีกทั้งยังสอดคล้องกับ วิชาส ทองสุทธิ (2552: 206-208) ที่กล่าวว่า การให้การสนับสนุนช่วยเหลือเกี่ยวกับการทำงาน เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญซึ่งเป็นตัวกำหนดถึงความพึงพอใจในงาน อีกทั้งยังสอดคล้องกับ สุพาณี สฤญ์วานิช (2552: 80-81) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในงาน คือ ปัจจัยด้านงาน ปัจจัยด้านกลุ่มและองค์กร และสภาพแวดล้อมทางกายภาพในการทำงาน เช่น การประสานงานภายในองค์กร และกิลเมอร์ (Gilmer, 1971: 280-283) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในการทำงาน ได้แก่ สถานที่ทำงานและการจัดการการควบคุมดูแลหรือการนิเทศงาน (Supervision) และลักษณะทางสังคม นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ วชิราพร พุ่มบานเย็น (2545: 48) ที่กล่าวว่า เทคโนโลยีสารสนเทศ มีบทบาทสำคัญต่อระบบการทำงาน เพราะจะต้องมีการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในการทำงานมากขึ้น และงานบางอย่างที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้มีการใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาทำงานแทน ซึ่งส่งผลให้บุคลากรมีความพึงพอใจในงานที่สูงขึ้นด้วย และสอดคล้องกับ กมลชนก ไยปางแก้ว (2557: ออนไลน์) ที่กล่าวว่า เทคโนโลยีสารสนเทศก่อให้เกิดประโยชน์ในการทำงานด้านต่างๆ มากมาย เช่น ช่วยให้ติดต่อสื่อสารระหว่างกันอย่างรวดเร็ว เพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน ทั้งในด้านความเที่ยงตรง และความเร็วในความต้องการใช้ข้อมูล เช่นเดียวกับที่ ประสงค์ ปราณิตพลกรัง และคณะ (2543: 13) ได้กล่าวไว้ว่า ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Management Information System, MIS) เป็นระบบเกี่ยวกับการจัดหาคนหรือข้อมูล เพื่อการดำเนินงานขององค์กร ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการบริหารงานทำให้การทำงานประสบความสำเร็จ

7. ผลการทดสอบสมมติฐานในการวิจัย พบว่า ตัวแปรประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย ในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรวัฒนธรรมองค์กร ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของ

ผู้บริหาร บรรยายภาคองค์การ นโยบายด้านการวิจัย ความพึงพอใจในงาน และเทคโนโลยีสารสนเทศ สอดคล้องกับ รุจิราพรรณ คงช่วย (2555: 232-235) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา คือ บรรยายภาคองค์การ วัฒนธรรมองค์การ ความพึงพอใจในงาน เทคโนโลยีสารสนเทศ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร เช่นเดียวกับ สิริภาพรรณ ลีภัยเจริญ (2555: 37-38) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมผู้นำแบบสร้างเปลี่ยนแปลง มีอิทธิพลต่อผลการปฏิบัติงานด้านการวิจัยของอาจารย์ และพัฒนา สีหามู (2553: 159-161) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลขององค์การ ได้แก่ ปัจจัยภาวะผู้นำทางวิชาการ ปัจจัยการจัดกระบวนการเรียนรู้ ปัจจัยสมรรถนะขององค์การ และปัจจัยการเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับ สุภาพร พงศ์ภิญโญโอบาส และคณะ (2556: 67) ที่กล่าวว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการบริหารงานวิจัย ได้แก่ ด้านวัฒนธรรม และด้านกฎหมาย เช่นเดียวกับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ที่พบว่าสถาบันอุดมศึกษาเอกชนมักจะประสบปัญหาในการบริหารงานวิจัย เริ่มตั้งแต่ปัญหาการคิดริเริ่มในการทำวิจัย ที่เกิดจากนักวิจัยขาดความรู้และประสบการณ์ ปัญหาการทำวิจัยไม่เสร็จตามระยะเวลาที่กำหนด ที่เกิดจากการที่ได้มีการอนุมัติให้มีการทำวิจัยไปแล้ว แต่เนื่องจากนักวิจัยไม่สามารถที่จะดำเนินการวิจัยได้ทันกับกำหนดเวลา ปัญหาการเขียนรายงานการวิจัย พบว่า เป็นปัญหาที่สำคัญสำหรับการเผยแพร่ผลงานวิจัยเพราะเป็นการแสดงคุณภาพของงานวิจัย ในระดับอุดมศึกษา ปัญหาขาดการวิพากษ์เพื่อประเมินคุณภาพผลงานวิจัยที่เกิดจากการที่ผลงานวิจัยที่ได้ดำเนินการวิจัยเสร็จสิ้นตามกระบวนการแล้วไม่ได้รับการวิพากษ์จากผู้ทรงคุณวุฒิ จึงเป็นเหตุให้ผลการวิจัยที่จัดทำขึ้นขาดการประเมินคุณภาพงานวิจัย ผลงานวิจัยจึงไม่ได้รับการยอมรับกลายเป็นปัญหาในการเผยแพร่งานวิจัย ซึ่งมักเกิดจากเมื่อดำเนินการวิจัยเสร็จแล้ว นักวิจัยมิได้เผยแพร่งานวิจัยด้วยการนำไปเสนอในที่ประชุมวิชาการ หรือมิได้เขียนบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ด้านคุณภาพนักวิจัย โดยเฉพาะประเด็นทักษะความรู้ความสามารถของคณาจารย์/นักวิจัยรุ่นใหม่ ยังไม่มีทักษะและประสบการณ์ในการเสนอโครงการวิจัยขาดกรอบความคิด (Concept) ในการทำวิจัยทำให้ไม่ค่อยกล้าเขียนโครงการวิจัย หรือการนำเสนอโครงการวิจัยใหม่ๆ ยังมีน้อย เพราะขาดความเชี่ยวชาญในระดับวิธีวิจัย และพื้นฐานการวิจัยเชิงปริมาณ หรือกรอบแนวคิดในสาขาที่ศึกษา ยังจำกัดอยู่ในวงแคบ จึงมักทำวิจัยตามแนวทางที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เคยให้ทำมา ขาดผู้ชี้แนะแนวทางใหม่ ส่วนนักวิจัยรุ่นเก่า มักไม่เห็นความสำคัญของการทำวิจัย หรือไม่สนใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมจากการอบรมการเขียนข้อเสนอโครงการวิจัย ดังนั้น แนวการพัฒนาจึงควรมีแนวทาง ดังนี้

1.1 จัดระบบนักวิจัยที่เลี้ยง เพื่อนำนักวิจัยที่มีประสบการณ์มาชี้แนะ และแนะนำแนวทางด้านการวิจัยให้แก่ นักวิจัยหน้าใหม่

1.2 จัดกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เพื่อให้ นักวิจัยได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ และองค์ความรู้ด้านการวิจัยระหว่างกัน

1.3 การกำหนดภาระงานด้านการวิจัยให้มีความชัดเจน เพื่อให้คณาจารย์นักวิจัยมีแรงจูงใจในการผลิตผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ

2. ด้านคุณภาพงานวิจัย ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาหลักในการพัฒนา เนื่องจากแนวการวิจัยยังขาดความแปลกใหม่ และประสบปัญหาในการเผยแพร่ รวมถึงการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ แนวทางการพัฒนาคุณภาพงานวิจัยจึงต้องอาศัยการพัฒนาดังต่อไปนี้

2.1 พัฒนาระบบสารสนเทศทางการวิจัย พัฒนาและปรับปรุงระบบฐานข้อมูลงานวิจัย เพื่อให้การให้บริการด้านการวิจัย การบริการวิชาการที่ถูกต้องและรวดเร็วเพื่อให้นักวิจัยมีเอกสารประกอบการศึกษาที่น่าเชื่อถือและเป็นปัจจุบัน โดยการสร้างระบบฐานข้อมูลวิจัยภายในสถาบันการศึกษานั้นๆ การเชื่อมโยงระบบฐานข้อมูลวิจัยระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วยกันเอง รวมไปถึงการร่วมมือในรูปแบบเครือข่ายในการสำรองเพื่อจัดหาฐานข้อมูลการวิจัยใช้ร่วมกันในลักษณะกลุ่มสถาบัน

2.2 พัฒนาวารสารทางวิชาการของแต่ละสถาบันเพื่อให้ได้มาตรฐาน TCI เป็นอย่างน้อย เพื่อให้ นักวิจัยสามารถมีหน่วยรองรับในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและผลงานทางวิชาการ

2.3 การรวมกลุ่มกันระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชนด้วยกันเอง หรือร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในการจัดประชุมทางวิชาการระดับชาติและระดับนานาชาติ เพื่อเป็นการรองรับการเผยแพร่ผลงานวิจัยของนักวิจัยและอาจารย์ของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในแต่ละแห่ง

2.4 การแลกเปลี่ยนผู้เชี่ยวชาญระหว่างสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อตรวจสอบคุณภาพงานวิจัย รวมไปถึงการให้คำปรึกษาด้านการวิจัยระหว่างกัน

3. ด้านทุนสนับสนุนการทำวิจัย เนื่องจากว่าอาจารย์สถาบันอุดมศึกษาเอกชนส่วนใหญ่มักจะประสบปัญหาในการขอทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากหน่วยงานภาครัฐ เนื่องจากอาจารย์ส่วนใหญ่เป็นนักวิจัยหน้าใหม่ ทำให้ขาดผลงานวิจัยสะสม ทำให้เป็นข้อจำกัดในการขอทุนวิจัยสนับสนุนจากหน่วยงานหลักของภาครัฐ เช่น วช. สกว. สกอ. เป็นต้น ซึ่งมักจะกำหนดคุณสมบัติของนักวิจัยที่ค่อนข้างสูง จึงเป็นข้อจำกัดของนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในการยื่นขอทุนสนับสนุนทุนวิจัยจากหน่วยงานหลักดังกล่าว ทางออกประการหนึ่ง คือ

3.1 การรวมกลุ่มกันทำวิจัยกันเอง ระหว่างนักวิจัยที่เคยมีประสบการณ์การขอทุนจากหน่วยงานของรัฐกับนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ไม่เคยมีประสบการณ์การขอทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาครัฐ รวมไปถึงการร่วมมือกับนักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

3.2 การระดมนักวิจัยที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาใกล้เคียงกัน เพื่อขอทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภาคเอกชน

3.3 การแลกเปลี่ยนการให้ทุนสนับสนุนการวิจัยระหว่างกัน ซึ่งถือว่าเป็นทุนวิจัยภายนอก เป็นวิธีการแก้ปัญหาวิธีการหนึ่งที่สถาบันอุดมศึกษาเอกชนประสบ และเป็นการแก้ปัญหาด้านการประกันคุณภาพการศึกษาในเรื่องของทุนสนับสนุนจากหน่วยงานภายนอกได้

4. สถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรมีการพิจารณาทบทวนเพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการส่งเสริมการวิจัยให้แก่อาจารย์/นักวิจัย โดยการสร้างแรงจูงใจให้อาจารย์/นักวิจัยมีขวัญและกำลังใจที่จะคิดสร้างสรรค์งานวิจัยที่มีคุณภาพต่อไปอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากการจัดสรรทุนสนับสนุนการทำวิจัยภายในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนเองยังมีข้อจำกัด หรือในกรณีที่อาจารย์มีศักยภาพมากพอที่จะรับจ้างทำวิจัยให้กับองค์กรระดับชาติหรือนานาชาติ ส่วนใหญ่สถาบันก็จะหักค่าใช้จ่ายเป็นค่าธรรมเนียมประมาณร้อยละ 10 ซึ่งส่งผลกระทบต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. มีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการบริหารงานวิจัยทั้งในด้านความหมายของการบริหารการวิจัย ความจำเป็นที่จะต้องมีการบริหารการวิจัย ขอบเขตหรือภารกิจการบริหารการวิจัย สำหรับหน่วยงานที่ต้องสร้างงานวิจัยจำนวนมาก เช่น สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ซึ่งมีพันธกิจเกี่ยวกับการวิจัยโดยตรง จะมีหน่วยงาน เช่น สถาบันวิจัย หรือหน่วยบริหารการวิจัยทั้งในระดับคณะ หรือในระดับสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งจะมีหน้าที่โดยตรงเกี่ยวกับการบริหารและจัดการระบบงานวิจัยทั้งหมดของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อรวบรวมความรู้ต่างๆ มาจัดให้เป็นระบบเพื่อเผยแพร่ความรู้ให้ผู้สนใจสามารถนำความรู้นั้นไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน งานวิจัยและการให้บริการวิชาการ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสังคมและชุมชนที่เกี่ยวข้อง

2. อาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา ควรตระหนักและเห็นความสำคัญ จากการจัดการความรู้ด้วยการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งสนับสนุนนักวิจัยในการนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ ตัวนักวิจัยเองจะต้องมีบทบาทสำคัญเป็นอันดับแรก คือ ต้องตระหนักและเห็นความสำคัญของผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ ควรกำหนดในวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่เป็นรูปธรรมชัดเจนว่าจะต้องนำไปใช้ประโยชน์ในด้านใดด้านหนึ่ง หรือควรกำหนดประเด็นที่จะนำไปใช้ในอนาคต และมีประเด็นที่เป็นที่สนใจในขณะนี้ เช่น เรื่องเกี่ยวกับผู้สูงอายุ ผู้พิการ เป็นต้น ควรมีการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ด้วยการไปฝึกอบรม เตรียมประชุม สัมมนา แลกเปลี่ยนเรียนรู้ หรือร่วมทำงานวิจัยกับหน่วยงานอื่นทั้งภายในและภายนอก ควรเชิญผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้ใช้ประโยชน์จากงานวิจัย เข้ามามีส่วนร่วมในงานวิจัยตั้งแต่เริ่มต้น โดยเฉพาะงานที่เกี่ยวข้องกับชุมชน เมื่องานวิจัยเสร็จสมบูรณ์ควรเชิญผู้เชี่ยวชาญมาร่วมสัมมนาประเมินผลและวิพากษ์ผลงานวิจัย พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะ ควรทำบทสรุปสำหรับ

ผู้บริหารที่มีข้อเสนอแนะที่ได้จากการสัมมนาร่วมกับข้อเสนอแนะของผู้วิจัยที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนว่าหน่วยงานใดบ้างต้องรับผิดชอบดำเนินงาน ใครคือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ใครคือผู้รับผลประโยชน์ และจะต้องทำในเวลาใด

3. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ควรมีหน่วยงานและบุคลากรเพื่อบริหารจัดการ อำนวยความสะดวก และสนับสนุนนักวิจัยอย่างครบวงจร และควรถือเป็นภาระหน้าที่สำคัญที่จะสร้างแรงจูงใจให้นักวิจัยอื่นๆ ที่จะเข้ามาส่งงานวิจัยภายใต้การสนับสนุนจากสถาบัน จึงเชื่อว่าปัจจัยด้านการบริหารจัดการงานวิจัย มีความสำคัญที่จะทำให้เกิดผลงานวิจัยและนักวิจัยใหม่ๆ ตลอดเวลา

4. สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ควรมีการจัดบริการและอำนวยความสะดวกในการทำงานวิจัยของนักวิจัย เช่น เครื่องคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการวิจัย และอุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนสารสนเทศที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งในระยะที่ผ่านมา การจัดการด้านทรัพยากรวิจัยยังอ่อนด้อย ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาเอกชนควรจะปฏิรูประบบการวิจัย โดยเริ่มจากการส่งเสริมทรัพยากรวิจัย ซึ่งถือเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ เช่นเดียวกับปัจจัยอื่นๆ ที่จะขาดจากกันไม่ได้ กล่าวคือ เมื่อมีบุคลากรวิจัยที่มีคุณภาพ มีทุนสนับสนุนการทำวิจัยที่เพียงพอ แต่ขาดทรัพยากรวิจัยที่ดีก็ไม่สามารถที่จะผลิตงานวิจัยที่มีคุณภาพได้

5. สถาบันอุดมศึกษาควรพิจารณาความเหมาะสมของภาระงานของอาจารย์และให้ความสำคัญกับการวิจัย โดยให้ภาระงานวิจัยที่เหมาะสมและลดภาระงานสอนให้น้อยลงเพื่อให้อาจารย์/นักวิจัย สามารถศึกษาค้นคว้าและทำงานวิจัยได้อย่างสร้างสรรค์ เนื่องจากผลการวิจัยในครั้งนี้นพบว่า อาจารย์/นักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีผลงานวิจัยค่อนข้างน้อยมาก เนื่องจากไม่มีเวลาในการศึกษาองค์ความรู้ในการทำวิจัย ดังนั้น การแก้ปัญหาภาระงานสอนของอาจารย์เพื่อให้มีเวลาในการพัฒนางานวิจัย โดยที่สถาบันอาจจะต้องลดภาระงานด้านการสอนให้อยู่ในระดับที่สอดคล้องกับภาระงานในการด้านการสร้างผลงานวิจัยที่มีคุณภาพ

6. สถาบันอุดมศึกษา ควรมีการมอบหมายให้หน่วยงานภายในรับผิดชอบในการจัดประชุม เพื่อชี้แจงและทำความเข้าใจกับบุคลากรที่ทำวิจัย เกี่ยวกับเกณฑ์การดำเนินงานวิจัยและการสนับสนุน รวมทั้งอาจจะมีการหาช่องทางเผยแพร่ผลงานวิจัยให้กับบุคลากรที่ทำวิจัยเสร็จแล้ว ได้นำผลการวิจัยดังกล่าวออกสู่สายตาสาธารณชน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบระบบ กลไก การบริหารจัดการงานวิจัย ของกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่ได้เน้นการวิจัยกับสถาบันอุดมศึกษาที่เน้นการทำวิจัย เพื่อนำข้อแตกต่างมาพิจารณาพัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาที่ไม่เน้นการทำวิจัย

2. ควรทำการพัฒนาตัวแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่เหมาะสมในการส่งเสริมประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย หรือพัฒนาศักยภาพด้านการวิจัยของอาจารย์/นักวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ มีปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย 4 ตัวแปร คือ เทคโนโลยีสารสนเทศ บรรยากาศองค์การ นโยบายด้านการวิจัย และความพึงพอใจในงาน ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาถึงปัจจัยเชิงสาเหตุอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย เช่น ความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ ภาวะผู้นำแบบอื่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคลากรปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการองค์การเป็นต้นเพื่อให้ได้ปัจจัยเชิงสาเหตุที่กว้างขวางและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการนำตัวแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลในการบริหารงานวิจัย ไปศึกษาเชิงคุณภาพเฉพาะรายกรณี หรือมีการศึกษาโดยมีลักษณะผสมผสานกับระเบียบวิธีวิจัยอื่นๆ เพื่อเป็นการตรวจสอบและยืนยันว่าตัวแบบดังกล่าวสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการบริหารงานวิจัยในสถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้จริง

4. จากผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพในการบริหารงานวิจัยของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ได้รับอิทธิพลรวมเชิงบวกจากปัจจัยวัฒนธรรมองค์การ มากที่สุด ดังนั้น การวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เพื่อศึกษาวัฒนธรรมองค์การ โดยมีหน่วยการวิเคราะห์ในระดับองค์การ เพื่อให้ได้แนวทางของวัฒนธรรมการที่เน้นการทำวิจัยที่เหมาะสมกับบริบทของสภาพแวดล้อมที่ทำการศึกษา